

El dia que el Lai es va comprar un tanga (relat escrit amb rnbonet, bloody, Rubba B. i David Gómez S).

Un relat de: [Mena Guiga](#)

El Lai s'aturà davant el vidre de l'aparador de la botiga. Al bell mig, un tanga groc carabassa amb una fulla de parra verd fofi al davant. (*fofi= fluorescent)

-Mi-te'l, què guai! Per Buda que me'l compre! - exclamà mentre que mentalment fabricava aquella famosa frase: "Quan dubte de la meua existència, em pessigue". (fins aquí rnbonet).

El Lai des de sempre havia pensat que, malgrat la tradició, era molt incòmode portar la túnica sense res a sota. Se li posava el fred a les freixures i la moca se li empiocava. A més, anar amb les eines pengim-penjam no és massa segur si ets un líder pacifista i proclamador de la igualtat universal. Qualsevol bèstia, en un excés de zel enfebrat, portada per un fervor santfrancesquià, o millor dit, dalailil•là, et podia voler fer una llepada agraïda i, ja se sap, la frontera entre llepada i mossegada és molt difícil de traçar. Convençut, va entrar a la botiga i s'apropà, decidit, a la rossa de darrera del taulell. (fins aquí bloodymaruja).

Aquella figura que aportava benestar i accés a la meditació no quadrava demanant el tanga comestible de sabor banana veneçolana amb pensaments de festuc torrat. La noia no sabia quina cara fer. Li diria el preu, potser així el foragitaria. Però aquella mena de déu involucionant, amb les orelles llargues i aquell tercer ull observant-la fixament la van seduir. Es va notar els mugrons més erectes que mai. (fins aquí Tanganika).

Llavors va recordar la frase de la propietària de la tenda el dia que van rebre la comanda dels tanges comestibles sabor banana:

-Deixa'ls a dalt de tot de l'estanteria, que això no s'ho posaria ni un lama.

I vet-ho aquí, ara s'havia d'enfilat a l'escala davant d'aquell ésser, just el dia que no s'havia posat calces. Es va enfilar i va notar una mirada penetrant a les natges. (fins aquí Rubba)

Una mirada que sens dubte venia d'un tercer ull al ben mig del front, que són aquells ulls que miren ben endins. Llavors va sentir la veu del lama que li deia:

-Senyoreta, per un casual qualsevol no portareu vos un tanga de color fofi? No voldria ser descortès, però no puc distingir prou bé quin efecte fa posat. Em permetreu que m'atansi un xic més per comprovar quin efecte fa?

La dependenta, és clar, no volia ser descortès amb un lama tan educat i encuriós. (fins aquí en David Gómez Simó).

Allà dalt l'escala de tisora, l'al•lota, que no era beneita, desvanida per l'amabilitat del client, digué:

-Amb molt de gust, senyor!-mentre pensava al mateix temps que cercava la mercaderia "I si li mostre alguna cosa més, segur que se n'emporta tres o quatre". I pujà dos graons més del necessari. El Lai s'oblidà momentàniament del nirvana veient l'escorç de les cuixes, observant les rodonors de les galtes, mig endevinant els llavis molsuts... Quan la xicona estava al cinquè escaló ell estava pràcticament al setè cel. Fins i tot escoltava campanetes. "Tin, tiling, tin... Tiiiiin, tiiiiinnnn, tiiiinggg!!!!"

Però no eren al•lucinacions. La mestressa, abillada amb un minúscul biquini, trucava a la porta tancada.

-Mitja hora fa que estic prement el ditxós timbre... i tu, ni cas!- renyà la noieta dependenta.

El Lai, en escoltar-la i veure-la, baixà del setè al cinquè cel. La mestressa, quaranta anys, pitram i malucs esponerosos, li havia fet l'ullet (fins aquí rnbonet)

I va pensar com solventar aquell possible dos en un o tres en un. Va agafar un retolador-aplicador de henna que acostumava a dur en una de les butxaques de la túnica color safrà i va convèncer les dues dones per deixar-se tatuar un parell de mandales que insuflaven energia i benestar. Ell seria l'artista que els dibuixaria i sense cobrar-los res. Això sí, caldria tancar l'establiment, que la feina ben feta ha de menester tranquil·litat i l'anar taral·lejant 'Tumi bhaja re mana'. I elles, com imantades pel sant baró, que hi van accedir! (fins aquí Tanganika)

Donat que el tracte era dibuixar un mandala, i els pits de la mestressa s'hi avenien, va optar per traçar-hi uns meravellosos sol i lluna, un per banda. La rodonor d'aquell pitram li va facilitar extraordinàriament la feina, fins i

tot van acabar punyents com rajos astrals, sense saber ben bé si era pel resultat del dibuix o pel continuus fregaments del Lai en pintar-los. Ara li quedaven les natges de la dependenta... (fins aquí Rubba)

...que de tant rodones van suggerir-li un mandala ben rodó. Va dibuixar la meitat d'un ying-yang a cada galta deixant el pas del centre obert, no fos que hi hagués corrent d'aire que fes malbé el tatuatge. Mentre dibuixava anava repetint:

Tumi bhaja re mana, Tumi japa re mana,
Om, Shri Ram jaya Ram, Japa re mana.

Seduïdes per la cançó, les dones anaven bellugant els cossos a ritme de la veu d'en Lai que cada vegada estava més engrescat en la feina. (fins aquí en David Gómez Simó)

Tots tres, progressivament enriolats i tumi-bhaja-re-mana inspirats, que no es van adonar que estaven sent observats.

Efectivament: el marit de la mestressa, en Cándid Plipuig, s'estava fregant els ulls (dos) davant aquella escena. Allò era per a filmar i obtenir-ne uns eurons.

I va volar a agafar una càmera, que el lama estava ja en pilota picada i saltant amb una corda feta de tangles fofes lligats...si trepitjava la corda en un salt que no fos un nombre mestre se'ls hauria de menjar i pagar-los i si no ho era elles haurien de...(fins aquí TGNK)

...pintar-li un mandala tot fent servir parts del seu cos que no fossin les mans. El Lai s'esforçava per guanyar tot pensant en el succulent premi que l'esperava si no l'errava, i per tant s'hi esmerçava i s'hi esmerçava, però vet aquí que com més s'intregrava en el joc més pensava en el premi, tot provocant una reacció fisiològica (per altra part humana en un ésser mascle), i a cada saltiró allò es posava cada cop més ferm, tot provocant que el següent salt fos possiblement el darrer, per culpa d'una errada de "bulto". (fins aquí Rubba)

I va i quan anaven ja per la tres-centes trenta-tres voltes de cordatanga, l'adminicle forçat del Lai per la reacció fisiològica descoberta per Rubba trencà el bull de la batuda. Volem dir que no la trepitjà, sinò que la tangacorda de set peces fofes tropessà amb l'error de bulto i esdevingué 'kaput'.

-Ai, volta senar!- exclamà la Fefi, alleugerida.

-No s'hi val! Que no l'ha trepitjada!- digué la mestressa Ponicana, ansiosa per dibuixar el seu mandala.

En aquell precís moment arribava en Cándid Plipuig, càmera en mà.

-Ordre, ordre!!! Si no es poseu d'acord, el més sensat serà repetir la jugada! (fins aquí rbonet)

Però llavors es va sentir un xiscler histèric: era l'àvia, la mare d'en Cándid, una nonagenària encotillada per aguantar la ronyonada que l'havien despertada de migdiadejar. En ser espectadora de l'escena, va deixar caure una babaia que qualsevol estalactita hauria envejat. Es va fer un silenci. La Fefi va somriure supertontament. La Ponicana Plipuig es va amagar rere en Lai. En Lai va patir una sobtada baixada d'estímul i va haver de tancar els ulls (tots) per a traslladar-se a alguna dimensió lliure d'escàndols. En Cándid es va girar i amb la mirada fulminava la seva mare. Sabia que voldria afegir-se a la gresca i que duia un tanga fofes sota les calces altes-faixa. (fins aquí TGNK)

La megamadura nouvinguda, de nom Elsita de Cal Xurrero Pòrric -abans de corseteria aquella família s'havia dedicat a l'elaboració de xurros i porres que venien al triple de preu als guàrdies civils i que deien que no en tenien als porrats adolescents semiperduts vagarejant...i d'allò feia anys i panys, però li havia quedat el 'motiu', doncs, deia, i no sé ni què deia, i afegiria que el seu difunt marit, en Calipeu Malcalçat -que patia de deformacions al taló esquerre, coses de vides passades en guerres impúdiques...o eren púdiques o púniques o ...- a qui llur plançó Cándid s'assemblava tant -per la part del taló- no sabia dir bé el nom de la seva muller i li deia 'Excita' i aquest paràgraf ni jo mateixa me'l sé autoarranjar (bufffff) doncs (i repeteixo el 'doncs') que com tot a la vida, canvis i fluir, van passar de xurro i porres, massa sucre, massa olis, a un graó més selecte i exquisit: la venda de roba íntima que abans provaven per allò de poder oferir un producte amb convicció. Quan va enviuar, l'Elsita, li va caldre pau pel dol. I va anar al Tíbet. Va voler la casualitat (o causalitat, potser, tot i que algú em va

dir que no existia -la primera-) que allà veies l'amor de la seva vida vestit amb teles com embolcallat de foc...era en Lai!

El tanga fofi de la dona es va tibar i ella va fer per avançar cap al grup tot i apartant el seu fill...però la babaia a terra era re...rellis...rellisco...relliscosa!!!! (fins aquí Tyb -Touchyourbottom-)

La bona dona, evidentment, va caure a terra tan llarga com era (un metre seixanta-nou precisament) però aferrant-se al fill, que se li va disparar la càmera i va també volar fins a quedar penjada... del muscle no-tant-en-alça del lama. La impressió el va retornar a la realitat, que el va deixar impactat.

L'Elsita, mig inconscient, va adreçar-se-li amb veu pseudoultratòmbica amb un deix sensual:

-He fet un curs via internet ràpid de Tantra. Espiritualitat i sexe és el nostre nexa.

-Hahahahaha, com rodolineja, aquesta dona!- va esclafir a riure la dependenta. (fins aquí Mena Guiga)

De cop i volta, tot va quedar a les fosques més obscures.

Ni espelmes ni mandangues que fessin llum.

I llavors aquelles lluminàries: les tangles fluorescents activades i, superior, l'àura d'aquell ser amb el beneplàcit de l'energia kundalini.

-Ooooooh, que xulo, que macooooooooo!- la Fefi va quedar extasiada.

Amb aquell fulgor d'en Lai tots van tornar-se místics.

...que no va durar massa.

En Càndid va recordar que havia de fer fotos del fet. I dit i ídem (fet).

Exultants com tots estaven, va ser bufar i fer ampolles. L'embriaguesa grupal hi ajudava.

Hores més tard eren exposades a l'aparador al costat del gènere. S'hi van fer unes cues més llargues que la de....(ai, que em perdo), vull dir que les imatges instaven a comprar tangles fofi per un tub.

El que cada foto mostrava era inefable i insondablement convincent. Subtilesa i no subtilesa.

Van fer el negoci del mil·leni. Van poder tancar (ells deien 'tangar', de tant avinguts com estaven) la botiga un mes. I tots junts van marxar a Kamasutraland, que s'ho tenien ben merescut.

No cal dir que l'Elsita i en Lai ben conjuntats, amb llurs fofi-tanguis. Va ser la millor compra de la seva vida. I com els feien titil·lar!

The end (acabat per Tanganika)

-----*****-----

***esperem les il·lustracions del genial rnbonet

****https://www.google.es/search?q=tumi+bhajare+mana&ie=utf-8&oe=utf-8&gws_rd=cr&ei=5M_fVOreLYv4UsXr gLgM (enllaç per escoltar, si ve de gust, el Tumi bhaja re mana mentre es llegeix...o rellegeix).